

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO (LETO) XXIV. (18)

No. (Štev.) 9

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

4. marca 1965

Novi kardinali in komunistični režimi

Papež Pavel VI. je 22. februarja t. l. podelil kardinalski klobuk 27 novim kardinalom. Kardinalski zbor trenutno šteje 103 člane iz 41 narodov.

Med temi novimi kardinali so največ zanimanja vzbudili trije novi kardinali iz držav za železno zaveso: ukrajinski kardinal Slipy, ki je 18 let pretrpel v sibirskih taboriščih, praški kardinal Beran, ki je nad 15 let pretrpel v zaporih in konfinaciji na Češkem in zagrebški kardinal Šeper, ki je zasedel mesto preganjanega kardinala Stepina.

Med katoliško Cerkvijo in nekaterimi komunističnimi režimi so bila v mirnem letu, in še trajajo, pogajanja za izboljšanje položaja duhovščine in vernikov v rdečih diktaturah. Katoliška Cerkev ima za železno zaveso nad 65 milijonov članov, ki vsi žive v izredno težkih razmerah. Papež Pavel VI., ki je kmalu po svojem nastopu na Petrovem prestolu ponovno obsodil komunizem, se je istočasno odločil, da bo poskusil, kolikor je pač mogoče, doseči za katoliške vernike v sovjetskih satelitih znošnejše življenje, zavedajoč se, da so morebitne ugodnosti, ki jih njegova diplomacija izsilila od komunistov, morda le začasne.

V satelitske države je poslal svojega spretnega diplomata msgr. Agostina Casarolija. Na Madžarskem je lanskega septembra od Kadarjevega režima dosegel, da je dovolil Sv. stolici imenovanje novih škofov. Kadar je zahteval, da kardinal Mindszenty, ki že od leta 1956 živi na ameriškem veleposlaništvu kot politični begunec, ne bo smel aktivno posegati v razvoj Cerkve na Madžarskem. Vatikan na to zahtevo ni pristal, ter so zato nadaljna pogajanja med Vatikanom in madžarskimi komunisti „na začetku začetkov“, kakor je dejal Casaroli. Na Madžarskem je 6 milijonov katoličanov.

V T. t. v Jugoslaviji, ki tudi šteje ok. 6 milijonov katoličanov, se je režim navidez pokazal znošnejši do Cerkve po smrti kardinala Stepina. Nekaj več verskega tiska kroži po državi, vendar je ves pod strogo kontrolo partije. Jugoslovanski škofom je režim doslej dovolil prisostvovati zasedanjem Vatikanskega koncila, iz taktičnih razlogov so komunistični veljaki čestitali zagrebškemu nadškofu Šeperju, da bo postal kardinal. Msgr. Casaroli se je pred kratkim mudil deset dni v Beogradu, vendar Vatikan ne more pristati na Titovo zahtevo, da bi bil papežev legat eden izmed jugoslovanskih škofov, ker bi bil tako neposredno izpostavljen preganjanju režima. Neke vrste pogodbo o odnosih med Cerkvijo in Titovim režimom pričakujejo za prihodnji mesec.

Najbolj odločno se je Cerkev doslej držala na Poljskem, to pa zaradi odločnosti, neustrašnosti in spretosti Wyszynskega in trdnosti Poljakov samih. Kar prihaja z ruske strani, je že itak vso zgodovino pri Poljaki — ne brez razloga — nujno osovraženo, prav tako komunizem. Eden nedavnih ukrepov Gomulkovega rdečega režima proti Cerkvi je bilo novo, težko obdavenje cerkva in drugih cerkvenih poslopij, prav tako pa znova poskuša omejiti že itak kontroliran verski pouk v osnovnih šolah. Wyszynski je režimu odgovoril z ognjevitimi govori proti rdečemu režimu. Gomulka bi se rad mimo Wyszynskega pogajal z Vatikanom, toda Vatikan je zagotovil Wyszynskemu, da se ne bo pogajal z varšavskim komunističnim režimom brez kardinalovega privoljenja. Prav tako je Wyszynski prosil papeža Pavla VI., naj ne imenuje sedaj nobenega novega kardinala na Poljskem, ker da sta dva izmed možnih kandidatov, proti katerima Gomulka ne bi protestiral, premalo odločna moža. Pavel VI. je Wyszynskijevi želji rade volje ustrejel.

V najslabšem položaju se katoliška Cerkev nahaja v Čehoslovaški, ki šteje ok. 9 milijonov katoličanov. V vladi, ki je bila že pred vojno tradicionalno protiverska, komunisti nadaljujejo isto linijo, toliko laže, ker tudi med češkimi prebivalstvom na splošno ni bilo že prej posebnega zanimanja za Cerkev. Cerkev razpada, večina škofij je brez škofov. Navotnyjev komunistični režim je bil

ZDA PROTI MEŠETARJENJU ZA JUŽNI VIETNAM

Diplomatski pritisk zaveznikov in ZSSR, na ZDA naj se sprijazni z dejstvom, da se bo treba pogajati s komunisti v Severnem Vietnamu, je bil minul teden silovito močan.

Prve korake v tej smeri je napravila Francija. Njena veleposlanika v Moskvi in v Pekingu sta dobila iz Pariza ukaz, naj neuradno poizvesta kakšne so možnosti za pogajanja. Anglija je storila svoje, prav tako v Moskvi in Pekingu. Tako Francija kakor Anglija imata svoji poslanštvi v Pekingu. Poleg tega je imel De Gaulle še sestanek s sovjetskim veleposlanikom v Parizu, U Thant, glavni tajnik ZN, pa je navedel stike s komunisti v organizaciji ZN in sporočil ameriški vladi, da ima tudi svoje ideje za ustavev sovražnosti v Vietnamu.

Vse je kazalo, da bo Washington klonil pritisku. Ameriški delegat na ameriškem veleposlaništvu v Varšavi je dobil ukaz, naj se sestane s kitajskim delegatom kitajskega veleposlaništva v Varšavi na neuraden razgovor, da bi direktno ugotovil, kaj misli Peking o zadevi Vietnam. Tako je vse kazalo, da so priprave za pogajanja, čeprav še neuradne, v polnem teku.

Toda pretekli četrtek je ameriški zunanji minister Rusk na tiskovni konferenci objavil, da ZDA izključujejo vsako možnost pogajanj za Vietnam, „kajti nevarnost komunističnega osvajanja bi se samo povečala.“ „Vse dotlej, dokler komunisti ne bodo prenehali z napadanjem, toliko časa ne bo konca vojne v Vietnamu,“ je izjavil Rusk. Nadalje je poudaril, da ZDA niso nikogar pooblaštile, da bi za njih poizvedoval za možnost pogajanj. ZDA tudi ne mislijo na pogajanja in tudi Johnson ni dobil od nikogar nobenih predlogov v tej smeri. „Če in kadar bodo vietnamski komunisti spoštovali določila ženevske konference iz leta 1954, potem bo konec sovražnosti v Vietnamu,“ je poudaril Rusk. Na ženevski konferenci je bilo

Argentinsko-čilensko prijateljstvo

Bratstvo in prijateljstvo med argentinskimi in čilenskimi narodom na jugu ameriške poloble sta dobila novo potrdilo v prazni ob 60-letnici postavitve spomenika Kristusu Rešeniku na 4200 m visoki planoti andskega gorovja. Spomenik je bil postavljen pred 60 leti prav na meji med obema državama in v potrdilo večnega prijateljstva, nad katerim naj bdi Kristus Rešenik sveta.

Slavnost je bila na pobudo argentinskega in čilenskega kardinala, prisostvovali so ji pa zunanja ministra obeh držav, poveljniki oboroženih sil Argentine in Čila, apostolska nuncijska iz Buenos Airesa in Santiaga ter ostale odlične osebnosti.

Pred začetkom slavnosti sta imela visoka vojaška kurata argent. in čilenskih oboroženih sil pred spomenikom istočasno sv. mašo. Argentinski na čilenski strani, čilenski pa na argentinski. Ob napovedani uri sta pa prišli

močno prizadet, ko je papež Pavel VI. imenoval praškega nadškofa Berana za kardinala. Beran je prišel v Rim po kardinalski klobuk, toda ne sme se več vrniti v Prago. Pavel VI. je na njegovo mesto v Pragi imenoval novega apostolskega administratorja, in upa, da bo morda dosegel imenovanje novih škofov.

Prav nobenih izgledov za omiljenje položaja katoličanov pa Vatikan zaenkrat ne more doseči v Albaniji, Bolgariji, Romuniji in Vzhodni Nemčiji, kakor tudi na v ZSSR. Kakor v teh satelitih, tako tudi v Jugoslaviji, na Poljskem, na Madžarskem in v češkoslovaški komunistični režim kljub trenutnim dogovorom z Vatikanom, preganjajo vernike in duhovščino. Za najmanjše gospodarske ali politične prestopke jih zapirajo v ječe, nalagajo težke denarne kazni, ovirajo popravila cerkva in drugih cerkvenih imovin, kolikor jih je še kje, prepovedujejo verski pouk v šolah in na vse načine ovirajo pridobivanje

sklenjeno, da se komunisti ne bodo vmeševali v zadeve Južnega Vietnama.

Na pozorišče dogodkov je znova stopil bivši ameriški veleposlanik v Saigonu, Cabot Lodge. Ta je pristal povečane ameriške vojaške dejavnosti v Vietnamu, na kar je Johnson pristal. Johnson se je medtem tudi sestal z Eisenhowerjem in z njim proučil položaj v Vietnamu. Ameriški delegat v Varšavi pa je kitajskemu delegatu poudaril, da se ZDA ne bodo umaknile iz Vietnama, tudi če se bo Kitajska vmešala v zadevo.

Medtem je Moskva sporočila Pekingu, da mu bo nadomestila orožje in tanke, ki jih bo Maočetung poslal Severnemu Vietnamu. Kitajska bo dobila orožje tudi od evropskih sovjetskih satelitov. Ameriško časopisje in politiki so začeli zahtevati, naj bi v slučaju kitajskega posega v vietnamsko vojno Washington dovolil Čangkajsku, da napade Kitajsko. Ameriška vlada je objavila, da bo poslala nadaljnjih 100.000 vojakov v Južni Vietnam, iz Južne Koreje pa se je v Saigonu izkrcal večji oddelek južnokorejske vojske.

Ameriško letalstvo je sedaj prvič poseglo v borbo proti komunistom s težkimi bombniki in z novo vrsto bomb. Prav tako so ZDA ukazale, da bo ameriško vojaštvo v Južnem Vietnamu direktno posegalo v bitke s komunisti.

Vsem članicam ZN, vključno Moskvi, pa je Washington poslal Belo knjigo o komunistični gverili v Južnem Vietnamu. V Beli knjigi ZDA ugotavljajo, da predstavlja vojna v Vietnamu „direkten vojni napad Severnega Vietnama na Južni Vietnam“, prav tako, kakor je leta 1950 Severna Koreja napadla Južno Korejo. „Toda takrat so komunisti napadli odkrito, Severni Vietnam pa je to storil s prikrito gverilo.“ Vojna v Vietnamu ni navadna državljanska vojna, pač pa mednarodni konflikt, ki ga je povzročil severnovietnamski vojaški napad na Južni Vietnam, poudarjajo v Washingtonu.

pred spomenik delegaciji obeh držav. Z argentinske strani buenosaireski nadškof kard. Caggiano, zun. min. dr. Zavala Ortiz, glavni poveljnik vojske gen. Oganja, guvernerja obmejnih provinc, apostolski nuncij in ostale odlične osebnosti, s čilenske strani pa čilenski kardinal Raúl Silva Henríquez, zun. min. dr. Gabriel Valdez, čilenski vojaški poveljniki, tamošnji apostolski nuncij in ostale vplivne osebnosti. Oba kardinala ter zunanja ministra sta se ob snidenju ob jela, oddelki argentinskih in čilenskih oboroženih sil so jim pa izkazali čast. Po dvigu zastav obeh držav meo igranjem narodnih himen je provokator argentinskih oboroženih sil msgr. Bonarini prebral posebno poslanico papeža Pavla VI. Papež v njej izraža željo in prošnjo Bogu naj bi ta spominška „slavnost s svojo pomembnostjo in važnostjo pomagala, da bi ohranjala želje in srca v toplini prijateljstva in razsvetlevala voljne obeh držav na poti bratškega sodelovanja, ki ga zahtevata zem-

duhovniškega naraščaja. Verski tisk se mora boriti s kontrolo partije, z majhnimi količinami papirja in z revnimi ti skarnami, verniki pa morajo skrivati krščevanje otrok in cerkvene poroke, da jim ne zmanjšajo že itak picle mesečne dohodka v državnih službah, ali da se ne znajdejo sploh brez možnosti kolikor toliko ugodne zaposlitve.

Vatikan se v svojih pogajanjih s komunističnimi režimi zaveda, da so vse morebitne ugodnosti, ki jih pridobiva za katoličane v satelitih, le taktični manevri komunističnih režimov, ki jih lahko vsak trenutek spremenijo. V Vatikanu se zavedajo, da komunizem ne more in zato ne bo spremenil svojega sovražnega razpoloženja do sleherne vere, zlasti do katoliške.

Pravilno je ugotovil ameriški „Time“, da „tako papež Pavel VI. upa, vsaj začasno, najti ne ‚modus vivendi‘, pač pa ‚modus non moriendi‘ (način, kako ne umreti) za katoličane in Cerkev pod komunističnimi režimi“.

ljepisna bližina in krščanska solidarnost“. Obema narodoma je papež poslal tudi svoj apostolski blagoslov.

Sledili so govori santiškega nadškofa kardinala Raúl Silve Henríqueza, buenosaireskega nadškofa kardinala dr. Antona Caggiana, argent. zun. min. dr. Zavala Ortiza in čilenskega dr. Gabriela Valdeza. Iz vseh je bil razviden pouda-

Bonn ustavi pomoč Združenim arabskim republikam

Egipčanski diktator Nasser je minulo sredo z vsemi častmi sprejel vzhodnonemškega komunističnega predsednika Ulbrichta v Kairu. Ulbrichtu na čast so izstrelili 21 topovskih strelcev. Ves Kairo je bil okrašen z vzhodnonemškimi in egipčanskimi zastavami, na železniški postaji pa ga je Nasser pričakal z vso svojo vlado.

Zahodnonemška vlada je takoj po sprejemu objavila da bo ustavila gospodarsko pomoč Egiptu, kakor je bila zagrozila ob Nasserjevem povabilu Ulbrichta, naj obišče Egipt. Zaenkrat še ne bo prekinila diplomatskih stikov z Egiptom.

Nasser je medtem popeljal Ulbrichta na ogled piramid in aswanskega jezua, ki ga gradi s sovjetsko pomočjo na Nilu. Kairsko časopisje pa je istočasno

rek pomembnosti tega slavlja, ki je znova potrdilo bratstvo in prijateljstvo, ki družita oba naroda in državi.

Po govori čilenskih cerkvenih ter državnih dostojanstvenikov je bila na spomeniku Kristusa Rešenika odkrita spominska plošča, nakar sta pred spomenik položila vence zunanja min. obeh držav.

objavilo, da je Nasser zagrozil egipčanskim komunistom, da jim bo preprečil kakršnokoli protiversko ali drugačno propagando v Egiptu. „Razlike med egipčansko vrsto socializma in komunizmom so radikalne,“ je izjavil Nasser. „V mnogih točkah se razlikujemo od komunistov in naše razlike so temeljite. Mi smo verni in nasprotujemo diktatorji kateragokoli razreda. Če bodo komunisti poskušali ustanoviti svojo organizacijo ali če bodo poskušali začeti s protiversko organizacijo, naša država jim tega ne bo dovolila,“ je zagrozil Nasser.

Egipčansko časopisje je tudi objavilo, da je egipčanska policija odkrila mednarodno vohunsko mrežo, v kateri da je bilo tudi nekaj Nemcev. Vse volitve, da je egipčanska policija polo-

I Z T E D N A V T E D E N

Brazilski predsednik Castelo Branco je določil minimalne plače s 1. marcem: za Rio de Janeiro in Sao Paulo 66.000 cruzeirov, za državi Piaui in Maranhao pa 33.000 cruzeirov. V Brazilu je dolar vreden 1850 cruzeirov.

Brazilska vlada je izgnala 9 kitajskih kom. propagandistov, ki so bili aprila meseca lanskega leta po uspehi vojaški revoluciji obsojeni na 10 let zapor.

V severnočilenskem mestu Copiapó so imeli prejšnji teden hud potres, ki je zahteval tudi nekaj človeških žrtev.

V Urugvaju je nastopil redno predsedniško dobo član vladnega sveta Washington Beltran. Predsedniške funkcije je izvrševal že od nedavne smrti svojega prednika ing. Luisa Ginnatasia.

Predsednik britanske laboristične vlade Harold Wilson bo 8. in 9. t. m. na obisku v Zahodni Nemčiji. Kanclerju Erhardu bo predložil v razpravo vprašanje znižanja pristaniških pristojbin med državami Skupnega evropskega trgata in Združenja držav s svobodno trgovino. Svoj predlog Wilson utemeljuje s potrebo preprečitve gospodarske vojne med obema nekomunističnima gospodarskima blokoma v Evropi. Oba državnika se bosta pa še razgovarjala o ostalih sodobnih pereh vprašanjih: o združitvi Nemčije, atomski oborožitvi, o zmanjšanju svetovne napetosti ter o še večji poglobitvi dosed. odnosov med obema državama, ki postajajo vedno boljše, o čemer pričta tudi obisk brit. kraljice Elizabete, ki ga bo napravila to pomlad Zahodni Nemčiji.

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Po volitvah v Formozi

V zadnji številki smo poročali, da so pri volitvah dne 21. februarja v provinci Formosa za spopolnitev tam. provincijskega parlamenta zmagali ljudski radikali, ki imajo sedaj lastno večino v provincialnem parlamentu ter so si zaradi tega zagotovili izvolitev ljudsko-radikalnega senatorja.

Po volitvah so se pa dvignili peronisti. Njihovi funkcionarji so dajali javne izjave, da so pri volitvah zmagali oni ter da so ljudski radikali delali velike nepravilnosti. Notranji minister dr. Palmaro jih je pozval, naj svoje obtožbe konkretizirajo. Doslej tega ni še nihče storil.

Volitve v Formozi so pa postavile vprašanje: Ali bodo peronisti tudi po ostalih provincah skušali zbrati okoli liste politične skupine Unión Popular čim več opozicijskih skupin z namenom, da bi premagali ljudske radikale. Odgovor nanj ni še povsem jase. Vsekakor pa gotovo vlada računa z vsemi možnostmi, ki lahko nastopijo pri volitvah. Da bodo napadi nanjo odslej še hujsji, in to vseh opozicijskih skupin, zlasti pa peronistov, ni nobenega dvoma.

Peronisti so to javno napovedali na zborovanju, ki so ga imeli v sredo dne 24. februarja. Bilo je v Lanusu ter je na njem govorilo „pet velikih“ t. j. čla. ni takoimenovanega odbora za Peronovo vrnitev. Pripravljeno je pa bilo in je tako tudi potekalo prav tako, kakor so potekala vsa velika zborovanja pod Peron. Ljudje so nosili velike napise s peronističnimi gesli, slike Perona in njegove pok. žene ter peli peronistične pesmi. Znano peronistično koračnico „Los muchachos peronistas (Peronistični fantje) so npr. igrali več kot tridesetkrat. Govorniki so bili v svojih govorih silovito ostr. Vodja sindikata kovinarjev August Vador je npr. med drugim zatrjeval: Kriolska oligarhija je s podporo ameriškega drž. tajništva, Pentagona in brazilskih „goril“ (vojaški re-

vratniki) napovedala vojno Peronu. Peron je sprejel izzivanje ter je sedaj odredil, da se bo „boj za socialno revolucijo v Argentini začel 14. marca“. Peronov namestnik ing. Iturbe je pa peronistom naročil, da je sedaj edino njihovo geslo: poraziti vlado. Zato morajo vsi peronisti na volišče.

Da se teroristi tudi pripravljajo na bodoče dni, je odkrila policija v istem mestu, kjer so imeli zadnje bučno zborovanje peronisti. V privatni hiši peronističnih teroristov so našli 45 kg močnega razstreliva gelinita. Pred odstranitvijo te količine gelinita je policija izselila vse ljudi iz več ulic, da ne bi prišlo do strahotne nesreče, če bi slučajno gelinit eksplodiral.

Med tem je pa izdala svojo odločitev glede podelitve politične osebnosti justicialistični stranki Državna volilna zbornica. Z utemeljitvijo, da stranka ni demokratska in ne republikanska, da ima totalitaristično vodstvo, je razveljavila zadevno podelitev politične osebnosti s strani prvostopnega volilnega sodišča. Državna volilna zbornica pa v svoji razsodbi tudi odreja, da je treba prepis te razsodbe poslati tudi vsem volilnim sodiščem po provincah, da na enak način postopajo tudi s strankami, ki bi svoje polit. skupine „posojali“ peronistom. Po takem tolačenju razsodbe Državne volilne zbornice lahko pride od udar predpisov zakona o političnih strankah neoperonistična stranka Unión Popular, na kateri ima svoje kandidate peronistična stranka v raznih provincah.

Po volitvah v Formozi dne 21. februarja so bile minulo nedeljo dne 28. februarja volitve za spopolnitev prov. parlamenta v provinci La Rioja. Pri volitvah so dobili ljudski radikali 6 poslancev, Unión Popular tudi 6, enega poslanca pa demokratsko liberalna stranka Volitve za spopolnitev provincijskih parlamentov bodo samo še v nedeljo 7. marca. Tokrat v provinci Catamarca, v vseh ostalih bodo pa skupno z državni- ni volitvami dne 14. marca.

ZENAIN NJEN SVET

Anica Kraljeva

Ne zakopujmo talentov!

Vsak narod nosi v sebi nekaj skupnih talentov. O Grkih, Armencih, Libanoncih je npr. znano, da so sposobni trgovci, Nemci so izvrstni tehniki, itd. Tujci, ki so hodili po naši zemlji in pisali o njej, poudarjajo, da smo Slovenci „narod, ki poje“. Res je, da bi v Sloveniji težko našli vasico, ki nima zborar. Najboljšepega pevca vaščani cenijo in občudujejo.

Imeli smo in še imamo danes pevce svetovnega slovesa. Rijavec, Gostič, Dermota, Korošec — so imena znana na največjih opernih odrih. „Zagrebski solisti“ — komorni orkester enajstih članov — po mnenju večine svetovnih kritikov, če ne najboljši, pa vsaj med najboljšimi komornimi orkestri na svetu, — ima skoraj polovico članov Slovencev. Ljubljanska opera je pred leti v Parizu odnesla prvo nagrado. Pred kratkim umrli veliki nemški dirigent Kleiber, je naši solisti v Buenos Airesu, ko mu je povedala, da je iz Slovenije, rekel: „Poznam jo! To je dežela lepega petja in lepih glasov.“

Ali ne grešimo proti temu naravnemu božjemu daru, če ga v tujini zane-marjamo?

Naše glasbeno življenje je zelo revno, posebno pa pogrešamo med našo mladino živga zanimanja za petje in za instrumentalno glasbo.

Po šestnajstih letih bivanja v tujini nimamo nobenega solista! Ne pevca, ne instrumentalista, ki bi nas predstavil tuji publiki. Kje je vzrok?

„Rečem vam, gospa,“ mi pripoveduje učiteljica petja na naših šolskih tečajih, „človek se ne more dovolj načuditi muzikalčnosti in lepim glasovom naših otrok.“

Ali ne grešijo torej starši, ki so, v skrbeh za obstoj v prvih letih, za materialni napredek danes, pozabili, da je tudi glasba človeku potrebna, da pesem zlahkati srce in dviga duha?

Številni obiskovalci naših koncertov so nam vendar dokaz, da še vedno čutimo potrebo po glasbi in, da se ob njej prav od srca radujemo. Dokaz za potrebo po glasbi so v naših družinah tudi radijski aparati in zbirke lepih plošč. Naši mladinski zbori so s svojimi nastopi tudi potrdili, da ne manjka talentiranih pevčkov s krasnimi glasovi.

Kaj storiti? Starši, ki imajo otroke z izrazito glasbenim talentom, ali izredno lepim glasom, naj storijo vse mogoče za njegov razvoj.

Zakaj tako redko vidimo v naših družinah klavir?

„Naša Metka ima velik talent za glasbo, vedno prosi naj kupimo klavir,“ pravi gospa Lojzka, „a ne moremo, ker je predrag.“ V prostorni hiši ima gospa dragoceno opremo, najdražji TV, velik radio s ploščami in vse potrebne hišne električne stroje. Gospa Lojzka morda ne ve, da se danes tudi klavirji plačujejo na obroke, in, če se zanima, bo v dnevnih lahko čitala vrsto oglasov o rabljenih klavirjih po ugodnih ponudbah. Isto velja za druga godala. In potem, nekaj žrtev je pa le treba, da se Metka, če je resnično talent, razvije v umetnico!

Seveda pot do dokončne glasbene izobrazbe je dolga. Najvažnejša je izbira dobrega učitelja ali pouk na pri-

znem glasbenem zavodu (Nacional ali Municipal). Zlasti velja dobra začetna izbira za instrumentalni pouk. Pevci začnejo učno pot kasneje, ko se glas že razvije, a koristno jim bo, če se preje seznanijo s prvimi glasbenimi nauki. V tem pogledu je nenadomestljive važnosti petje v otroškem zboru, kjer učijo tudi teorijo.

Pevce, violinist in vsak drug solist, ki je končal svoj študij — je enakovreden inženirju ali advokatu, ne samo kar se dokončanega študija tiče, ampak tudi zaradi človeške vrednosti.

„Kolikor jezikov znaš, toliko mož veljaš.“

Če nam glasba plemeniti srce in odpira pot v komaj slutene lepote nevidnega sveta, je znanje jezikov ključ, ki nam odpira vrata do sočloveka tujega sveta. Omogoča nam stik z njimi z živo in pisano besedo.

Slovenci smo znani, da se z izredno lahkoto naučimo novih jezikov, bodisi zaradi poslušnosti ali zaradi našega jezika, ki je težak po svoji zgradbi in izgovorjavi. Zaradi nekaterih genialnih ljudi — Miklošič, Kopitar — smo v jezikoslovnem svetu naravnost zasloveli kot „narod jezikoslovcev“. Tudi to je božji dar, s katerim se pred tujci lahko postavimo. Ali pa ta dar temeljito izkoristimo, — to je pa drugo vprašanje. Morda se tega zavedamo, toda ali storimo kaj, da si naši otroci pridobijo temeljito znanje tujih jezikov?

„Čemu pa spet to?“ pravi kdo. „Dovolj, da znaš svoj jezik in onega, kjer živimo!“

Seveda za vsakdanji kruh je dovolj. A ne gre samo za kruh. Znanje jezikov odpira še druga vrata. A tudi če mislimo samo na kruh, vemo, da je ta lahko boljši ali slabši.

Znanje vsakega novega jezika odpre neverjetne možnosti širšega in globljega življenja. Živ stik z narodom, ki ima drugačne navade, bogatejše življenje, boljše vzgojo, višjo kulturo — sadov izkušenj in napredka v stoletni zgodovini — tudi nas obogati.

Svet je postal majhen. Zadnja vojna je povzročila, da so se deli narodov premaknili in razpršili po vsem svetu. Tudi nas je usoda nepričakovano vrgla v svet, in bogve ali je to naša, ali naših otrok zadnja postaja?

Včasih so starši in razni inštituti z velikimi denarnimi žrtvami pošiljali mlade ljudi v tujino, da so se naučili novih jezikov. Danes nam je dana prilika za tako pridobitev. Izkoristimo jo!

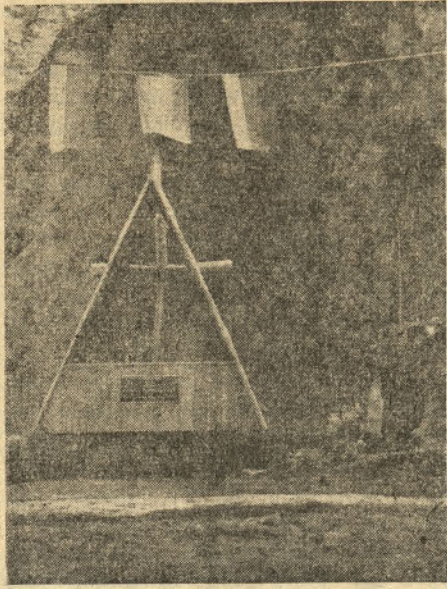
Da so se naši ljudje v vseh deželah, kamor so prišli, kmalu znašli, jim je brez dvoma veliko pripomoglo dejstvo, da so se hitreje kot drugi naučili novega jezika. Naši ljudje v Združenih državah poučujejo na znanih College-ih, nekateri so zasedli važna mesta v gospodarskem svetu, naši filozofi pišejo knjige v tujih jezikih.

Tako, če ne v svojem jeziku, vsaj v tujem lahko posredujejo svoje znanje tujcem.

Za učenje tujega jezika je nešteto možnosti — od plošč do šol! Najpametneje je začeti zgodaj, ker otrok se v neverjetno lahkoto uči vzporedno več jezikov. Znanje jezikov je velik dar, za katerega bo vsak otrok svojim staršem vse življenje hvaležen.

Zvedavo skače krilato prebivalstvo z veje na vejo, z drevesa na drevo in ugiba, kam neki se namerjajo po gorski poti te nenavadne skupine ljudi: za dobršno jato nedoraslega otroškega drobiža žvrgoli med dekleti in fanti, med mamicami in očki po katedralski gori navzgor.

Pri gorskem zavetišču Pod skalco je zapik. Niso prvi in za njimi prihajajo še drugi. Kaže, da je tu zbirališče in cilj: Skalca sprejema danes svoje goste v prazničnem odelu slovenskih in argentinskih zastav. Hladno je v gori, čeprav smo sredi poletja. A dan je čudovit! Vejevje orjaških dreves se lahko maje v prijetno šumenje; skozenj si utirajo pot sončni žarki in sipajo v gozd svetle, tople lise. Po vsej gori lebdi svečano vzdušje in zajema tudi današnje goste.

Znamenje škofa Rožmana

Niže doli veselo jekne navzgor. Nedo je zajuckal. Izza ovinka prihajajo n živahno pozdravljajo nove skupine. Robert, predsednik buenosaireske sekcije Slovenskega planinskega društva, jih kot današnji domačin dobrološno sprejema; mlade buenosaireske članinke gostoljubno ponujajo okrepčila upehanim gorohodcem; Jože, Primož in Janec postrežejo silce žganja. Potlej dpelje g. Robert te „svoje fante-gradjenike“, da še „tam“ preverijo, če je vse v redu. Za kratek odhiti posejedo „tam“, za dober lučaj od Skalce, po jebelih hlohlih. Pred tednom dni so jih razpoložili za ogrado nanovo iztrebljene jase sredi catedralskega pragozda. Pred dvema tednoma pa so bili še drevesa, ti hlohli, kot so vsa druga tod naokrog. Drevesa, ki so iz drobnega semenčka pognala svoje brstiče v časih, ko to okolje daleč naokrog še ni poznalo belega človeka in njegove uničujoče kulture; v časih, ko si je kraljevski puma tod še delil oblast s plemenitim huemulom. Pred pičlimi dnevi pa je okolišna drevje mogočno zašumelo v poslovilno pesem sosedom-orjakom, ko so se pod rezkimi udarci sekire in pojočim prodiranjem žage v dober meter debelo deblo, jeli nagibati vse niže in niže, dokler niso z oglušujočim trščem zgrmeli na gozdna tla, se še poslednjikrat pognali kvišku kot v odgovor sosedom na pozdrav — potem pa mirno obležali. Vejevje stoječih dreves pa je še vršalo, se z viška priklanjalo navzdol in sipalo svoje listje na padle tovariše. Potlej se je ob veličastju smrti odel gozd v pietetno tišino.

Naslednji dan pa so se drevesa jela spreminjati v debla, da bi s svojo smrtjo budila v življenje klic prosečih src in bi bile njih prošnje uslišane v živo stvarnost po priprošnji Velikega moža, kateremu se je na tem mestu prvi polonil davni gozd s svojo žrtvijo.

Z zadoščanjem si četvorica na hlohlih pomane roke, vse žuljave od nevajenih težakih opravil. Jože pobere še zadnji spregledan kamen, ki se je zakotalil v kraj od kupov, kolikor so jih morali znašati semkaj iz ledenomrzlega potoka Van Titter, ko so globoko v zemlji zazidali temeljni kamen in gradili kamnitni podstavek. Nanj so potlej postavili več kot tri metre visoko SPOMINSKO ZNAMENJE. Škofovo znamenje. Devet tovorov materiala so tovorili s konji zanj iz doline po Slovenski stezi v goro. Velik blok na podstavku so obložili s skrbno obdelanimi cipresovimi deskami. Jože je priznan mizarški strokovnjak. Cipres je močno smolnato drevo, pa je njegov les dolgotrajen, lep risan in dekorativno grčav. Visoki in strmi alpski strehi čez Znamenje sneg zlepa ne bo mogel do živga. Ves les

SVEČANOST NA KATEDRALSKI GORI

Postavitev in blagoslovitev Znamenja škofa Rožmana

pa so še prevlekli s plastičnim lakom, ki ga bo čuval pred kvamnimi vremenskimi vplivi.

„Teško delo je bilo to, težko za nas, pa nam je vendarle šlo nekako izpod rok. Tudi škofovo življenje je bilo težko, pretežko, pa ga je živel, da ga lepše ni mogel... A pojdimoz nazaj, čas bo že!“ povabi g. Robert trojico proti Skalci. Za Znamenjem, za zdaj še zakritim z oranžnim šotorskim krilom, pa poklekajo gorniki, da bi jim njihov župnik, č. g. Albin Avguštin, podelil sveto odvezo.

Ura je pol enih. Pod skalco utihne otroški živčav in veselo kramljanje odraslih. Visokorasli župnik Albin se v snežnobeli albi in s štolo okrog vratu postavi na čelo. Za njim se uvrste gđc. Metka Debeljakova, namestnica botrice, ge. Slavke Hellerjeve, in Jože Možina, med njima mali Arkov Gregec, škofov soimenjak: vsi trije v narodnih nošah. Sledi v parih vrsta otrok, nato možje in fantje, žene in dekleta, vsi v gorniških opravah. In dolga procesija, kakršne še ni videla gora, se napoti proti Znamenju.

Na jasi se razporede. Od oranžnega zagrinjala se pestro odraža barvitost narodnih noš, ki jo še bolj poživijo belina župnikove albe. Z rumenim amankajem, s plavicami in drugim gorskim cvetjem so dekleta okusno okrasila dvor. S plezavne vrvi plapolajo nad zakritim Znamenjem zastave. Na drevesnem štoru, ki bo služil za mizico, je poleg rož zasajen cepin z zastavo, ob strani visi zvita plezavna vrvi. Sprejda zapira dvor živa pregrada visokoraslega drevja. Tja se razpostavijo svatje. V ozadju pa brani dvor mogočna, visoka in v šir potegnjena skalna stena. Ta stena pa, ko da je svojo tisočletno in brezpomembno enoličnost zavrgla ter šele zdaj začela izpolnjevati usojeni ji namen: z vso svojo vekovito trajnostjo priklepa nase pročnji zvon.

V praznično tišino jamejo zbranim pripovedovati besede predsednika SPD, g. Roberta Petrička, o možu, ki je trpel, da bi mogla živeti ljubezen:

GOVOR PREDSEDNIKA SPD-BUENOS AIRES G. ROBERTA PETRIČKA

V nasprotju s prvotno zasnovo so okoliščne nanesle, da smo dogradili Spominsko znamenje v počastitev soplaninca in našega prijatelja, našega vladike, blagopokojnega ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana, prav v dvajsetem letu zdomstva in po petem letu njegove smrti.

Teško bi zdomski gorniki našli primernejše dejanje za proslavitev takó prvega kot drugega mejnika.

Predanost goram je postala del njegove biti. In če se ne bi bil srečal od blizu z gorami, bi poznali drugačnega Rožmana, kot smo ga po njegovih dejanjih doživljali skoro štiri desetletja.

Vero v gore in ljubezen zanje je hranil v sebi do svojih poznih in zadnjih let: Ko smo mu za časa njegovega obiska v Buenos Airesu potožili in razložili, kako težko je dati polet in popularizirati planinsko zamisel v deželi, kjer se od obzorja od obzorja razteza sama ravnina, nas je prav on najboljši vneto vzpodbujal in celo prosil, naj vztrajamo kljub težavam: „Že zaradi mladine storite to,“ je dokazoval, „in predvsem mladino skušajte prepričati. Saj ne veste, kaj vse ji boste s tem dali!“

Da bi z dejanjem potrdil to svoje prepričanje, se je rad odzval vabilu in se, čeprav že v letih in ne več pri najboljšem zdravju, odpeljal na dolgo pot, obiskat oddaljeno in maloštevilno slovensko skupino, ki se je utaborila ob vnožju kordiljerskih gor v Bariločah, kjer je že osvajala stene in vrhove. To je bilo v letih, ko so se naši Bariločani več ali manj še vsi borili za gmotni življenjski obstoj, in je bil temu verna podoba naš Planinski stan. Kljub temu je bil obred blagoslovitve te na zunaj in znotraj še skromne kočice — škofu Rožmanu ponosno doživljati: „Prav v zadoščanje mi je, da sem v teh daljnih Andih lahko blagoslovil prvi slovenski dom in to planinski dom!“ se je rad pohvalil.

Mi pa radi priznamo, da nam je bila, vsaj v Buenos Airesu, njegova moralna opora gonilo, da smo vztrajali in končno uspeli zbuditi v mladini zanimanje za naravo in gore ter planinsko zavednost. Tako je tudi zgodovina Slovenskega planinskega društva v Argentini kar najtesneje povezana z rajnim škofom Rožmanom, ki nam je bil ne samo iskren in razumevač gorniški prijatelj, ampak tudi vzornik edinstvenovelikih človeških vrednot.

Iskreno spoštovanje in neizmerna ljubezen do svojega naroda sta bila — kot je to samolastno večini Korošcev — kasneje služabniku božjemu, mlademu malemu Gregorju že vrojena, postala kaplanu Rožmanu, vodilo, in končno vladiki Gregoriju — smisel njegovega življenja.

Že takrat je vedel, da odlikovanje s tem visokim dostojanstvom ni hosana na njegovi zemski poti. Zvestno je stopil na trnjevo pot trpljenja, ponižanj, žrtve, in vedel, da se ta bodoča cesta izteče šele prav na zadnji zemski postaji.

Zato si je v preroškem navdihu odkazal svoje škofovsko geslo: „Križa teža — in plačilo!“ Geslo, ki je v vsej svoji silovitosti pronicalo v njegovo uso-

Ljubljanski škof — branilec vere — borilec za svobodo domovine — triglavske gornik — naš gost v Bariločah. (Slovensko besedilo na bronasti plošči)

Ko smo letos v početku januarja naglo ostvarili gradbeni odsek Slovenskega planinskega društva za postavitev dr. Rožmanovega Spominskega znamenja in začeli z dejanskimi pripravami za izvedbo te akcije, smo poleg priznanj in vzpodbud čuli tudi — navidez morda razumljiva — začudenja in dvome, češ: Zakaj pa ravno planinci? Kakšno zvezo le ima planinstvo s škofovstvom!

S škofovstvom kot takim menda res bolj malo. Gregorija Rožmana pa je v veliki meri oblikovalo prav planinstvo: še prav mladih nog je že hribolazil po podjurskih planinah; z vrha Pece se mu je nudil prvi pogled v širši svet; že zarana je spoznal naravo za od Boga danega mojstra in zglednika človeku; odkril goré kot še zahtevnejšega naravnega učnika in se kasneje pobratil malone z vsemi vrhovi naših Alp in Karavank. V gorah si je utrjeval telo in duha ter se vanje zatekal še v svojih zrelih letih — in to ne samo zaradi oddiha. Predvsem je — po njegovi lastni izjavi — v njih iskal navdihov in odpornih moči za premagovanje in potrpežljivo prenašanje življenjskih in poklicnih težav.

do, da se je z njo enačil in se v vsej svoji teži nad njim izpopolnjevalo. Od vsega početka pa je vedel, da mu bo na tem svetu nositi le težo križa!

Ljubezen zaživi svojo podobo resnične polnosti šele v žrtvi in trpljenju. Kolika ljubezen je morala biti škofu Gregoriju lastna, da si jo je upal zoperstaviti tolikšni bolečini, kolikršno je slutil in jo do svojega konca sprejemal prav zato, ker je hotel živeti ljubezen! Nato je opisal govornik škofa Rožmana kot ljubljanskega vladiko. Opis je zaključil z ugotovitvijo: „Sirina njegovega očetovsko vserazumevačega dojetanja pa je ostala mnogokdaj nepažena in celo — nerazumljena.“ Nato pa je nadaljeval:

Njegovo življenje je v zdomskih letih, do vrha napolnjeno s ponižanji, voljnimi trpljenjem, žrtvami in ljubeznijo, pa je brez dvoma upodobilo lik, v katerem se ponazoruje in dobiva svojo prispodobo vsa trpká usoda naše celotne zdomske skupnosti.

Takega smo doživljali in takó razumeli slovenski planinci v domovini in tujini našega škofa Gregorija in njegovo človečansko bit. In takemu se da (Nadaljevanje na 4. strani)

Posvetilo g. dr. Arka za spominsko knjigo SPD ob odkritju Znamenja škofa dr. Rožmana dne 21. februarja 1965 v Andih

Lahen mrč na južnem nebu. Bujnost leng in patagonskega pragozda.

Ali si mislil nekoč, sin slovenske Koroške in knez katoliške Cerkve v srcu bele Slovenije, da Ti bo stal prvi nagrobni spomenik v catedralskem gozdu visokih leng, pod stolpi, ki se vzpenjajo iz izpranih bregov granita v sinje neko, in ki nosijo imena in spomine slovenskih plezavcev, Tvojih tovarišev v zdomstvu?

Križ na škratlatici, podrt od fanatičnih, načelnih bogotajcev, je nadomestilo znamenje na Kapeli, in skupina somišljenikov, planincev in izseljencev, nekdanjih borcev — Ti je postavila spomin v argentinski zemlji, deželi, ki si jo nekoč komaj slutil in pozneje le v silo spoznal. Cvet amankaja kiti Tvojo ploščo; dih Velikega Človeka diha iz sotesk in šum

Catedrala, Ftá Huentu, catedralski škrtati in vile čuvajo Tvoje znamenje.

Šuma in buenosaireski plezavci, fantje, ki so se po burnih, usodnih letih naselili v sončnih krajih in iskali Kordiljere kot svojo novo domovino, ki so v stenah Catedrala, Tronadorja in Lópezza začrtali svoje edinstvene smeri, osvojili Valentín, Paine, Balmacedo, Pier Giorgio, Lautaro, Mellizos — se spominjajo Tvojih mladostnih vzponov in poznejših odločnih, jasnih misli o nečloveških, nezgodovinskih političnih gibanjih, ki so v borbi za oblast in položaje sejale pustošenje in smrt po naši zemlji.

Verujemo v svobodo, verujemo v našo lastno moč, verujemo v poslanstvo dobrega in plemenitega človeka v svetu.

To naj bo naš urez v kamen patagonskih Andov.

Novice iz Slovenije

Generalni vikar ljubljanske nadškofije dr. Lenič je blagoslovil temeljni kamen za novo cerkev v Dražgošah, ki so jih, kot znano, Nemci med vojno požgali. Nova cerkev bo stala sredi vasi in ne na tistem mestu, kjer je bila stara. Pred požigom vasi so Nemci dovolili ljudem, da so iz cerkve sv. Lucije odpeljali notranjo opremo, med katero so zlasti dragoceni stari pozlačeni oltarji, ki so danes v škofjeloškem muzeju.

V Murski Soboti obstaja tudi Zavod za zaposlovanje delavcev. Na sestanku omenjenega Zavoda so ugotovljali da je bilo v letu 1964 na delu v Avstriji 4000 sezonskih delavcev. Mnenja so bili, „da tako množično odhajanje mlade delovne sile v tujino boleče zadira tudi v gospodarstvo teh občin“, kajti „velja poudariti, da prevladujejo med kandidati za zaposlitev v tujini kmečki ljudje z manjšimi ali večjimi posestvi, niso pa redki primeri, da oddideta v tujino oba roditelja in prepustita otroke kdo ve komu“. Pritoževali so se tudi, da sezonski delavci v socialnem pogledu niso povsem izenačeni z avstrijskimi delavci. Zato so poudarjali, da je treba v tem pogledu skleniti z Avstrijo konvencijo, ki naj bi prekmurskim sezonskim delavcem zagotavljala enako socialno zavarovanje, kakor ga imajo avstrijski delavci.

Na Jesenicah so na seji splošnega zbora občine Jesenice pri razpravi o delu občinske skupščine in njenih organov ugotovili, da v „poldrugem letu mandatne dobe 28 odbornikov, t. j. skoraj polovica na sejah še ni odprlo ust in ni sodelovalo v razpravah, 29 odbornikov pa da še ni stopilo v stik z volivci na svojem območju“.

Umrlj so. V Ljubljani: Vinko Leskovec, Marija Vodušek, Alojzij Havliček, Marija Viher, roj. Zinauer, vdova po solskem upravitelju, Lea Bizjan, Franc Ogorelec, Marija Kunstler, roj. Koeman, Elza Prelovšek, roj. Kubany, Gorazd Mižigoj, dr. Marijan Ferjančič, veterinarski svetnik v p., Leopoldina Kaiser, Ivanka Kosar, roj. Samsa, Blaž Batič, upok., Pavla Prošek, roj. Jakopič, Marija Zrimšek, roj. Draksler, Franc Drovšek, rudn. nam. v p., Alojz Jeler, elektromonter, Frančiška Makše, roj. Gričar, Tončka Velkavrh, roj. Vernik, upok., Ivana Urbanc, roj. Škoda, Pavla Mičulinič, Marija Javornik, roj. Ocep, Ivan Kramer, arhivar v p., Jožica Bernard, roj. Koren, Aleksej Kaljenko, rud. inženir, prof. na Srednji tehn. šoli, Zofija Jevnikar, vdova po solskem upravitelju, Zorka Janjič, učenka, Angela Moor, Marija Leskošek, roj. Dečman, Viktor Fortuna, sofer, Marija Sajojvic, Albin Tome, upok., in Pavla Seršen, roj. Rupar, v Mengšu, Marija Cerjanc v Metliki, Helena Kušar v Zagoju ob Savi, Milojko Letnar v Črnučah, Alfred Barovič, kovaški mojster v p., v Sevnici, Slavko Duje, upok., v Tomaju, Dušana Švigelj, roj. Drozg v Kočevju, Jožefa Šuštaršič v Novem mestu, Rajka Počkar-Cerovšek, predmetna učit. v Kostanjevici, Aleksander Kranjec v Kamniku, Terezija Gračner v St. Juriju, Katarina Korošec na Bledu, Tone Valenčič, učitelj v Preboldu, Alojz Jontez, mizarški mojster v Sevnici, Marija Železnik, roj. Fon, v Celju, Josip Čehovin, žel. upok., v Logatcu, Filip Bohinc, biv. gost. in pos. v Medvodah, Pavel Jerman v Domžalah in Andrej Piškur, upok. v Škofji Loki.

Sporočilo o Mozetičevi smrti se je z veliko naglico razširilo po vseh slovenskih naseljih na področju Vel. Buenos Airesa, ter pri rojakih, ki so vse dni z živim zanimanjem in zaskrbljenostjo spremljali potek njegove bolezn. Vsi so mu iskreno želeli, da bi ga Bog ohranil pri življenju. Kajti rajni Mozetič je imel med našimi ljudmi v Argentini, zlasti na področju Vel. Buenos Airesa, veliko znanec in osebnih prijateljev. S prijaznim nastopom si je znal pridobiti njihovo zaupanje in ljubezen. Zato je že novica o njegovih

bolezni pri vseh povzročila veliko zaskrbljenost, sporočilo o njegovi smrti jih je pa zelo potrlo ter pri vseh vzbudilo iskreno žalovanje za dragim pokojnikom in sočustvovanje s pokojnikovo tako hudo prizadeto družino.

Rajni ing. Albin Mozetič je bil sin sončne Goriške. Rodil se je 26. avgusta 1914 v Gorici, Krški škof dr. Srebrnič je njegov stric. Trdote begunstva je občutil že med prvo svetovno vojno. Kot otrok ga je preživel v Ljubljani. Ljubljana mu je dala tudi vso šolsko izobrazbo. Tu je po maturi tudi študiral kemijo na tamošnji univerzi. Kot mlad inženir kemije je dobil zaposlitev pri Kranjski industrijski družbi na Jesenicah.

Že v domovini si je izbral za življenjsko družico go. Vido Vidmarjevo, tovarišico že iz študentskih let na univerzi, kjer je tudi ona študirala kemijo, jo tudi dokončala ter postala prav tako inženirka kemije. Ko so nacisti leta 1941 zasedli Gorenjsko, se je ing. Mozetič kot zaveden narodnjak umaknil pred njimi v Ljubljano, kjer je preživel vojna leta. Leta 1945 je kot protikomunist pred rdečimi nasilniki odšel v Italijo, kjer je preživel begunska leta. Nekaj časa v prvem begunskem taborišču Monigo pri Trevisu, nato pa v Trstu, kjer je vse do odhoda v Argentino leta 1948, z ostalimi slovenskimi protikomunističnimi izobraženci v zavezniški službi pomagal utrjevati slovenstvo in njegove postojanke ter ustanove na tem v narodnem pogledu tako ogroženem področju.

V Argentini je dobil zaposlitev kot inženir kemije pri Shellovi družbi, ki v tej deželi deluje tudi pod imenom Diameta Argentina. Začel je z začetniško uradniško stopnjo. S svojo sposobnostjo, vestnostjo, uglašenim in prijaznim nastopom si je pa kmalu pridobil zaupanje svojih predstojnikov, da so mu začeli podeljevati vedno odgovornejše

letem steklu številko 2 in napis „Loubet“. Ako kdo od rojakov potuje v Slovensko vas s kakim drugim vozilom, naj na cesti Santa Fe (sedaj Libertador General San Martín) na križišču s Coronel Aguirre presede na kolektiv 13, ki nosi spodaj št. 2 in napis „Loubet“. Naj bo brez skrbi, ker se ne more pehlati nikamor dalje, ker kolektiv na koncu Slovenske vasi obrne nazaj.

Z vzpostavitvijo avtobusne zveze z glavnim mestom se je vsaj deloma izpolnila naloga, ki so si jo v Sociedad de Fomento zbrani „sosedje pod lipo“ zadali na svojem desetem jubilejnim obnem zboru, ko so dejali: „V drugem desetletju obstoja bomo poskušali iz Slovenske vasi napraviti — Slovensko mesto!“

SLOVENC I P O S V E T U

KANADA

Iz družinskega življenja Slovencev v Torontu in okolici

Poročili so se: Franc Utroša in Ana Horvat; Viljem Bokan in Irena Cifer; Alojzij Sinko in Angela Gomboč; Andrej Kumer in Danica Ogris; Slavko Pilčič in Jelisaveta Novakovič; Vinko Štavanja in Ema Kranjec.

Krščeni so bili naslednji otroci: Franko Jože Pucar, sin Marine in Bruner, roj. Bossi; Silvester Podreberšek, sin Mihaela in Ane, roj. Napotnik; Dion Calvin Mihael Horvat, sin Franka in Patricije, roj. Hadaway; Suzana Curk, hčerka Franca in Frančiške, roj. Božič; Frank Dejan Andrejaš, sin Franka in Doroteje, roj. Božič; Stojan Sandy Andrejaš, sin Franka in Doroteje, roj. Božič; Marcel Gordan Šterk, sin Toneta in Ide, roj. Tul; Lidija Brodrič, hčerka Pavla in Rozalije, roj. Bradarič; Milan Zdenko Valenčič, sin Filipa in Marije, roj. Glažar; Katarina Žižek, hčerka Slavka in Drajice, roj. Laiž; Francka Helena Pregelj, hčerka Alojzija in Helene, roj. Trček; Marijan Vratar, sin Jožeta in Marije, roj. Santl; Tanja šenk, hčerka Marjana in Jackie, roj. Belhumeur; Irena Purkat, hčerka Antona in Jožefe, roj. Hari; Frank Mark Levec, sin Marka in Julije, roj. Oprešnik; Janez Žižek, sin Jožeta in Ilijane, roj. Gabor; Barbara Rozalija štih, hčerka Antona in Kristine, roj. Maček.

V cerkveni dvorani župnije Marije Pomagaj so imeli v januarju kar tri družabne večere. Prekmurski „Večerni zvon“ je zbral goste dne 9. januarja, naslednjo soboto 16. jan. je priredila Slovenska telcvadna zveza banket, 30. januarja je pa povabil rojake na družabno prireditev Mladinski klub.

Slovenska hranilnica in posojilnica Janeza Ev. Kreka je imela ob koncu januarja t. l. občni zbor v župnijski

dvorani pri Mariji Pomagaj. Občni zbor je bil združen ob enem s proslavo 10-letnice obstoja te slovenske hranilne in posojilne denarne ustanove, pa tudi 100-letnice rojstva dr. Janeza Ev. Kreka. Govor o pomembnosti dneva in o delu ter pomenu Janeza Ev. Kreka za Slovence je imel vseuč. prof. dr. Čuješ. Slovenska hranilnica in posojilnica Janeza Ev. Kreka posluje v lastni hiši na 646 Euclid Ave, Toronto.

Na obeh slovenskih šolah, t. j. pri Mariji Pomagaj in Mariji Brezmadežni s čudodelno svetinjo so ob koncu januarja zaključili prvo polletje šolskega leta 1964/65. Učni uspeh v obeh šolah je bil kar zadovoljiv.

V slovenski župni cerkvi Marije Pomagaj so imeli 6. februarja kar dve pogrebni maši. Za Bogdana Pestotnika, ki je živel blizu Toronta in je postal žrtev prometne nesreče, ter za Leopolda špringerja, ki je umrl po petletnem trpljenju, ki mu ga je povzročal rak.

Duhovniške spremembe. V vodstvu slovenske fare v Montrealu je prišlo do spremembe. Za novega župnika je bil določen g. Stanislav Boljka, v pomoč pri vodstvu fare mu bo brat Ciril Verdnik. Oba sta dosedaj delovala v župniji Marije Pomagaj v Torontu. Dosedanji slov. dušni pastir v Montrealu g. Jože Časl je prestavljen v župnijo Marije Pomagaj v Torontu.

Slovenci v Montrealu imajo svojo lastno cerkev sv. Vladimirja. Lansko leto so jo kupili od Slovkov.

AVSTRALIJA

V Melbourneu je 1. februarja umrl v 90. letu starosti Anton Laurenčič. Doma je bil iz Loga pri Breginju. Rajni je kot fant mnogo potoval po deželah stare Avstrije, kasneje je gradil železniške predore v Severni Italiji. L. 1947 je pa z družino sina Hermana odšel v Avstralijo. N. p. v m.

Vsak teden ena

DREVO V MARCU

Joža Lovrenčič

Iz debela se širijo rogovile ko proseče roke

in vejice kakor prsti in na vseh po vrsti deževne kaplje se v soncu blešče. Skozi jutro ptič prileti, na vrhu obsedi in poje.

Gledam, poslušam — veselo srce je moje.

položaje. Z leti se je pri Shellovi družbi tako močno uveljavil, da se je pri njej povzpela na visoka in zelo odgovorna mesta. Uvrstil se je že med tiste funkcionarje te družbe, ki jih podjetje smatra „za svoje“ ter jih pošilja v razne dele sveta kot strokovnjake, ki uživajo polno zaupanje centrale v Londonu. Tako je pok. ing. Mozetič leta 1958 odšel v Indonezijo, odkoder se je po dveh letih vrnil nazaj v Argentino ter v Buenos Airesu prevzel vodstvo velike Shellove rafinerije, lansko leto ga je pa družba poklicala v centralo v Londonu. Tu so se tudi iztekli njegovi življenjski dnevi. Umrl je zelo mlad, saj ni bil star še 51 let. Umrl sredi poti, ki bi ga bila v službeni karieri vodila še višje, pa tudi sredi dela in zanimanja za slovenski izseljenski življenjski svet.

Kajti ing. Albin Mozetič je kljub temu, da se je od slovenskih demokratičnih izseljencev gotovo najvišje povzpela v uradni karieri, vedno ostal ob svojem narodu. Vedno je prihajal med slovenske ljudi, bil član društev slovenskih demokratičnih izseljencev, bil naročnik njihovih listov, revij in knjig in vedno rad pomagal tam, kjer je bilo treba pomagati bodisi z delom, ali pa tudi gmotno.

Svojo skrb za slovenske ljudi je izpričal že v taborišču Treviso, kjer je zaradi znanja angleščine takoj stopil v stik z angleškimi vojaškimi oblastmi ter je nato zastopal koristi slovenskih protikom. beguncev pri taboriščnih oblasteh ves čas svojega bivanja v taborišču. Še bolj jo je pa pokazal po prihodu v Argentino, kjer je bil zvesto ob strani tistih, ki so polagali temelje slovenskim naseljenecem v tej deželi za obnovev društvenega, organizacijskega, gospodarskega, kulturnega in socialnega življenja. Zato je že na ustanovnem obnem zboru Društva Slovencev dne 25. jan. 1948 prevzel mesto I. podpredsednika. Ker pa Mozetiču ni bilo za položaje in čast, je v naslednjih odborih pri Društvu Slovencev deloval kot član odbora vse do 12 oktobra 1952, ko je dotedanji predsednik Miloš Stare zaradi prezaposlenosti odločil to veliko breme. Za njegovega naslednika je bil izvoljen g. ing. Albin Mozetič. Delovni program, ki ga je izvajal, je bil tale: „Društvo hoče družiti vse demokratično misleče in protikomunistične Slovence. Prizadevanja društva oz. njegovih funkcionarjev je stremelo vedno za tem, da se med nami vzdržuje in ohranja enotnost ter edinstvo na zunaj in znotraj. Društvo nam je bilo doslej potrebno, da smo združeni premagovali začetne težave, nam je danes potrebno in bo potrebno še v bodoče, dokler bo v Argentini še kaj slovenskih protikomunističnih beguncev.“

Predsednik Društva Slovencev je bil do sredine leta 1958. Dne 14. junija 1958 je na odborovi seji sporočil, da je prestavljen v Indonezijo. Vsem se je iskreno zahvalil za „vso pomoč pri delu za skupnost in za prijateljsko konstruktivno sodelovanje“ v času ko je bil Društvu Slovencev predsednik.

Po vrnitvi iz Indonezije ni ostal ob strani ter je znova postal odbornik društva Zedinjena Slovenija. Tako je delo in razvoj Društva Slovencev in poznejšega društva Zedinjena Slovenija z vso ljubeznijo spremljal vse dni svojega bivanja v Argentini. Slovenskim ljudem je hotel biti vedno v pomoč in korist. Zato je zanje storil, kar je mogel, pa naj jim je bilo treba govoriti na predavanjih, ali pa opravljati zanje kako drugo koristno delo.

Zato za njim tako iskreno žaluje vsa izseljenska družina v Argentini. Ob hudem udarcu, ki jo je zadel, prosi Boga, da bi svojemu zvestemu služabniku Binetu, naklonil obilno plačilo za vse njegovo delo, ki ga je opravil za Boga in za slovenske ljudi po svetu. Njegovo truplo naj mirno počiva, kjer ga bo pač zemlja sprejela v svoje naročje, njegovi tako hudo prizadeti življenjski družici in njegovim sinovom pa naj nakloni polno tolažbo Bog, ki bdi nad usodo narodov in poedincev.

SLOVENC I V A R G E N T I N I

BUENOS AIRES

25-letnica smrti č. g. Kastelica

V ponedeljek 8. marca bo minulo 25 let odkar je našel tragično smrt na Aconcgai slov. izseljenski duhovnik v Argentini č. g. Jože Kastelic. Članek v njegov spomin bomo zaradi pomanjkanja prostora objavili v prihodnji številki.

Začetek šolskega leta v slov. šolskih tečajih

bo v nedeljo, 7. marca ob 16 s sv. mašo v Slovenski hiši. Po maši bodo otroci šolskega tečaja Fr. Balantiča iz San Justa uprizorili otroško igro „Rdeča kapica“. Za kritje stroškov prostovoljni prispevki.

Osebnice novice

Poroki. V soboto dne 20. februarja sta se poročila v župni cerkvi v Tabladi Franc Mugerle in gdč. Francka Močnik. Poročil ju je g. dir. msgr. Anton Orehar, za priči sta pa bila Oskar Pregelj in Marija Jerončič. Prav tako v soboto 20. februarja sta stopila v zakonski stan v mestu Mendoza Tone Javoršek in gdč. Francka Trobec. Poročni obred je opravil g. Janez Kalan, za priči sta pa bila Franc Trobec in ga. Pepca Koprivnikar. Mladima paroma ob vstopu v novo življenje iskreno čestitamo, želimo vso srečo in obilo božjega blagoslova.

Družinska sreča. V družini Janeza Osterca in njegove žene g. Elze roj. Breite so dobili sinčka-dvojčka Lucijana in Adrijana. Otroka je krstil g. župnik in duh. svetnik Alojzij Košmerlj, za botra pa so bili Anton Kovič in Mita Kovič ter Anton Hostnik in Ana Hostnik. Družino Pavla Osterca in njegove žene g. Marte roj. Repič je pa razveselila hčerka Marija Neža. Na to ime jo je krstil g. župnik in duh. svetnik Alojzij Košmerlj, za botra sta pa bila

Svobodni Slovenci, ki živimo v Argentini, smo doživeli dogodek, ki nas veseli in vzpodbuja. Direktor dušnega pastirstva za slovenske izseljence v Argentini prečastiti gospod Anton Orehar je od Svete stolice prejel odlikovanje, ki pomeni zasluženo pohvalo za njegovo delo in zasluge, a se ta počastitev razširja tudi na vso skupnost.

V zdomstvu živimo zaradi ideje, ne zaradi življenjskih interesov ali dobička. Zato je naša skupnost duhovno občestvo, ki priznava vrednotam duhovnega reda prvenstvo nad tvarnimi dobrinami. Novicci dušnega skrbstva imajo za nas vzvišeno poslanstvo, čeprav po avtoriteti niso postavljeni nad ustanove naravnega reda. Zato so nam po delu in pomenu blizu: njihovi uspehi so nam v korist, njihova veljava je vsem v čast.

V svetu izven slovenske skupnosti je služba direktorja dušnega pastirstva posebej opazna, ker stoji na pooblastilu in naročilu uradne Cerkve.

Iz teh razlogov se počastitve, ki jo je našemu direktorju Sveta stolica izkazala po posredovanju buenosajreškega nadškofa kard. Antona Caggiana, iskreno veselimo. Hvaležni smo Cerkvi, da je moralno nagradila našega dušnega pastirja za njegovo prizadevanje in zasluge, hvaležni pa tudi, da je s tem še zunanje pokazala upoštevanje naše emigracije, ki ima za ves narod in tudi za Cerkev velik moralni pomen.

Direktorju monsignorju Antonu Oreharju se v imenu članstva in vseh Slovencev v Argentini zahvaljujemo, da svoje življenjske sile posveča najvišjim dobrinam rojakov, ki so v njegovi skrbi, mu izrekamo iskrene čestitke k odlikovanju in prosimo Boga, naj mu daje moči in uspehov.

SVEČANOST NA CATEDRALSKI GORI

(Nadaljevanje z 2. strani)

nes oddolžujemo z vidnim, čeprav skromnim izrazom našega spoštovanja, hvaležnosti in ljubezni. Upravljeno smo ponosni, da je ta velik mož izšel iz vrst slovenskih gornikov in ostal gorništvu zvest do svojih poslednjih dni.

Pretrajljiva je — vsaj za nas planince — njegova opomba med opisovanjem svojega zadnjega poleta iz Severne Amerike proti Argentini:

„Ko sem iz letala gledal doli na mogočno andsko gorovje, sem si na tihem in iskreno zaželel, najti svoje zadnje zemsko počivališče sredi teh vrhov...“

Kot večina njegovih želja, se mu tudi ta ni izpolnila. Planinci pa smo mu postavili prav v osrčju Andov vsaj skromno spominsko znamenje. Iz leta v leto bo to Znamenje budilo mimooidnim spoštljiv spomin nanj, ki nam je nakazal vredno življenjsko pot.

Zven njegovega prošnjega zvona pa bo pel hvalo njemu, ki naj nam postane priprošnjik za izpolnitev naših želja in prošnja.

S tem izročam to dr. Rožmanovo spominsko znamenje vsem slovenskim gornikom v spoštljivo čuvanje.

ODKRITJE SPOMINSKEGA ZNAMENJA

Po teh besedah poprime gđc. Metka Debeljakova šotorsko vrv in pove, da odkriva Spominsko znamenje škofa dr. Gregorija Rožmana v imenu odsotne botrice ge. Slavke Hellerjeve. Mali Grejec je medtem že stopil do stene. S svojima malima ročicama ujame dolgo vrv, ki visi z jarma navzdol, in zamaja z njo prošnji zvon. Šotorska vrv pa se nateguje in počasi spušča oranžno zagrinjalo...

V zven prošnjega zvona zadoni navdušeno ploskanje. Potem vse obmolke. Tudi zvon se umiri na jarmu, ki je prava mojstrovina, in tiho obvisi pod svojo prelepo strehico s križem na vrhu. Svate prevzame nova vsebina prostora, v katero se vsklaja odkrito Znamenje: Dvor postane cerkev — resnična katedrala — v ozadju pa Znamenje — oltar! Zadnje odprtino strme znamenjske strehe sečeta navpični in počezni kol v križ. Na njega prečnici opozarja v bronastih črkah škofovo geslo CRUCIS PONDUS ET PRAEMIUM, da bo ta, ki mu je nositi težo križa, deležen po njem tudi plačila. Bronasta spominska plošča na Znamenju pa bo pripovedovala mimohodcem vseh narodnosti o slavi velikega sina slovenskega. Če je križ na Capilli — katerega so tudi slovenski planinci pred 13 leti tvorili na svojih ramenih in ga vsadili na vrhu gore v divjo rast težko dostopnih skalnih tvorb — prisposoda svobodne uporne sile proti zatiranju in zlu in je mogočna narodnostna in ideološka manifestacija svobodnega slovenskega človeka, je to domačijsko znamenje, postavljeno v gozdovju, podobnem našim lesom, enako zgovorna priča svobodnjakove vztrajnosti in idealizma, katerega že prevzemajo v dediščino naši mladi in najmlajši rodovi...

Iz grl svatov se spontano utrne: Kraljevo znamenje križ stoji...

G. Petriček doda še hvaležno zahvalo:

Naj izpolnim končno še prijetno dolžnost z iskreno zahvalo vsem, ki so kakorkoli pripomogli, da je Slovensko planinsko društvo ob sodelovanju buenosaireske in bariloške sekcije moglo postaviti ta spomenik: tako gospej Slavki Hellerjevi za prošnji zvon, kateremu botruje, pa se žal ni mogla udeležiti te svečanosti, našemu tajniku g. Dorjanu Hellerju za obe spominski plošči, vsem darovalcem za gnotne in materialne prispevke, g. arh. Marijanu Eiletzu za načrt.

Levji delež zaslug pa nosijo vsakor naši fantje planinci, ki so radevali žrtvovali svoje počitniške dni, da so z zgleđno požrtvovalnostjo pa z veliko mero dobre volje in ljubezni to znamenje zgradili. Zato izrekam v imenu SPD in v imenu vseh slovenskih zdamskih planincev posebno iskreno gorniško zahvalo gospodom Jožetu Možini, Primožu Maroltu in Janezu Boltežarju!

Brez vašega mladostnega zagona bi Znamenje tudi letos še ne stalo. Naj bo vaš zgleđ, dragi fantje, v vzpodbudo vsem, ki so dobre volje.

Pravtako se za delovno pomaganje prav lepo zahvaljujem vsej bariloški šumi, predvsem gg. predsedniku Francetu Jermanu in Blažu Razingerju za jarem, g. Skobeu za zvonovo streho in navsete, g. Jošku Simičju za železno ogrodje, g. Tonetu Zidarju za neštete prevoze materiala, gg. Petru in Ivanu Arniku za foto-slike, ter gospej Skobčevi, Razingerjevi in Bavdaževi za pri-

spevke. Za sodelovanje pri olepševalnih delih in organizaciji svečanosti priskrba hvala navzočim gospodičinam planinkam!

Prav iskreno pa smo planinci hvaležni vam g. župnik Avgustin, da nam ostajate tako od srca naklonjen in vršite s pravo gorniško požrtvovalnostjo in ljubeznijo svoje planinsko-duhovsko poslanstvo med nami.

GOVOR PREDSEDNIKA BARILOŠKE SEKCIJE SPD G. FRANCETA JERMANA

Predsednik bariloške sekcije SPD, g. France Jerman, pa povzame:

Znamenje ali križ ob poti je nekaj slovenskega; saj smo v teh letih zdamsstva obhodili nešteto dežel, a le redko smo naleteli na znamenja, podobna onim doma.

Prav letos bo preteklo 30 let, kar se je širom Slovenije dvignilo na desetine mogočnih evharističnih križev v počastitev mednarodnega evharističnega kongresa v Ljubljani: In sam pokojni škof Gregorij Rožman, katerega spominski križ blagoslovljamo danes, je bil pobornik te evharistične manifestacije.

Prišla je vojna vihra in z njo revolucija — začeli so padati križi in izginiti kapelice. Začel se je naš križev pot. — Odsli smo v svet, da si poiščemo nove domovine in ustvarimo nov dom.

Tako smo si tu sredi neprehodne Kordiljere s sekuro in „macheto“ v roki utrlj pot do te samotne dolinice Pod skalco, kjer se v času počitnic ob večernem ognju razlega slovenska pesem in oznanja, da je tu naš koticček.

Od danes naprej pa je ta planinski kraj obogaten s spomenikom, ki bo nas in naše zanamce spominjal naše preteklosti in domovine.

Tebi, dragi Slovenec, pa naj bo sveto geslo rajnega vladike, in kadar boš utrujen dospel do razpela, se odkrij in pobožno ponovi besede: CRUCIS PONDUS ET PRAEMIUM.

BLAGOSLOVITEV SKOFOVEGA ZNAMENJA IN SV. MAŠA NA NJEM

Župnik g. Albin seže po obredni knjigi, pristopu k zvonu, izmoli nad njim obredno blagoslovitev in ga imenuje po patronu svetem Gregoriju, kot je bil po njem krščen škof Gregorij. Nato se vrne k Znamenju. Z blagoslovitvenim obredom ga posveti s prošnjo, da bi bili deležni zdravja na duši in telesu vsi, ki se bodo semkaj zatekali in bi bile uslišane njih prošnje. Ko si zatem nadene mašni plašč, pristopi k Znamenju, katerega so medtem spremenili v oltarno mizo. Z vidno predanostjo opravlja prvo daritev na tem oltarju škofa Gregorija. Po gori navzdol in proti vrhu pa doni ljudsko petje in se razlega glas molitve, vere, slave...

Z iskrenim občutjem posveča mašnik v svoji pridigi tople misli in spomine na velikega škofa, katerega imenuje ljudskega škofa, ki je resnično živel s svojim narodom in zanj, ga ljubil ter posvečal vso svojo skrb in naklonjenost naši mladini ter si prizadeval za njeno boljše bodočnost.

Po odpetem Te Deumu povabi gauchito Muñoz svate k Skalci na asado, češ, zdaj je „a punto“, za kasneje pa ne more več odgovarjati zanj. Lačni svatje se radi odzovejo in se navdušeno lotijo pečenege janca, potic, sadja...

V prirčno planinsko razpoloženje urežejo sanmartinski fantje vesel napev, otroci kar „požirajo“ mojstrske zvoke, ki jih iz orglic izvablja g. župnik. Še drevje pritegne s svojim šumečim vstajenskim spevom.

ČESTITKE IN VOŠČILA

Peta ura popoldan. Vse je spet zbrano ob Znamenju. Gospodični Jožejka Debeljakova, Alenka Jenkova in g. Tomaž Kralj izmenoma berejo dopise in telegrame slovenskih ustanov in društev, s katerimi so počastili v izbranih besedah, v prirčni vdanosti in z velikim spoštovanjem ter ljubeznijo škofa Rožmana ter izrazil svoje čestitke in zahvalo Slovenskemu planinskemu društvu tisti, ki bi radi prisostvovali tej edinstveni svečanosti, pa tega zaradi oddaljenosti niso mogli storiti. Gospa Anica Kraljeva bere globoko smiselno in lepo misel, ki jo je za člane in prijatelje Slovenske kulturne akcije napisal njen ustvarjalni član g. Zorko Simičič in jo poklanja spominu škofa Rožmana, ki je prav kakor piše na starodavnih zvonovih, „klical žive, objokoval mrtve, branil naš narod pred strelami, ki so vanj udarjale od vseh strani“. Gđc. Alenka Jenkova, predsednica Slov. deklške

Spomenik padlim protikomunističnim borcem

je in mora biti naša skupna zadeva, velika, vzvišena, sveta. Spomni naj nas na tiste ideale, za katere so naši borci žrtvovali svoja življenja in ki morajo tudi nas, ki smo ostali živi, še vedno pozvovati v enotno in duhovno edino slovensko družino.

Za naše padle junake ne sme biti nobena žrtev prevelika. Postavimo jim dostojen in umetniško vreden spomenik in za ta spomenik velikodušno prispevajmo vsi Slovenci. Prispevke moremo izročiti odbornikom in poverjenikom Odbora za spominsko ploščo padlim borcem, ki bodo prispevke vpisali v posebne nabiralne pole. Izročiti pa jih moremo tudi v Dušnopastirski pisarni. In tudi po pošti (giro postal) jih lahko pošljemo na naslov blagajnika omenjenega odbora (Rodolfo Bras, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires).

Odbor za spominsko ploščo padlim borcem

OBEVESTILA

Zvezni sestanek deklet bo v nedeljo, 7. marca, ob sv. maši. Predava ga Marjana Batagelj.

Zvezni sestanek SFZ bo v nedeljo, 7. marca, po mladinski maši.

Vse člane SFZ iz Slov. vasi vabimo na sestanek v soboto, 6. marca, ob 21.

Zaključne deklške tekme v odbojki med krožki Lanús, San Justo, Morón bodo v soboto, 6. marca, ob 16 na Pristavi v Castelarju.

V Slovenski vasi bo v nedeljo, 7. marca t. l. ob 14.30 v društvenem domu 12. redni letni občni zbor društva Slovenska vas. Vsi člani vabljeni.

Slovenski šolski tečaj „F. Balantiča“ iz San Justa bo imel vpisovanje v ponedeljek, 8. marca ob 17 v Našem domu; pričetek šole pa bo v soboto, 13. marca ob 8.30.

Šolski tečaj Antona M. Slomška iz Ramos Mejije bo imel vpisovanje in pričetek šole v soboto, 13. marca ob 14.30.

Občni zbor deklškega odseka SDO iz Ramos Mejije bo v soboto, 13. marca ob 18 v Slomškovem domu.

Seja vaditeljev in vaditeljic naraščajnikov, naraščajnic, mladev in mladenk bo v petek 12. marca ob 19 v Slov. hiši.

Letno zborovanje Katoliške akcije bo v nedeljo, 14. marca ob 17 v Slovenski hiši. Po zborovanju bo skupna sv. maša.

organizacije, prinaša zahvalo slovenskih deklet in njih zavezo, da si bodo prizadevale slediti zgleđem velikega mladinskega vodnika. G. Janez Boltežar, predsednik Fantovskega odseka San Martín, izraža za vse odseke Slov. fantovske zveze željo, „...da bi si vsak slovenski mož, žena, fant in dekle izgrgal košček srca in ga položil na oltar v spomin velikemu možu...“ Gospa Pavlovičičeva iz Córdoba se je za tamkajšnje Slovence udeležila svečanosti in se prirčno zahvaljuje predsedniku SPD in njegovim „graditeljem“.

Kot zadnji bere g. dr. Vojko Arko

POSVETILO

vpisano v Spominsko knjigo SPD; objavljamo ga na 2. strani.

Dopise ali telegrame so poslali naslednji: Narodni odbor za Slovenijo, Slovensko semenišče in Rožmanov zavod v Argentini, Slovensko dušno pastirstvo v Argentini, uredništvo tednika Svoboda Slovenija, društvo Zedinjena Slovenija, Slovenska kulturna akcija, Slovensko katoliško akademsko društvo, Dijaški odsek in Zveza slovenskih srednješolcev, Slovenska fantovska zveza, Naš dom San Justo, Slovenski dom v San Martinu, Slovenski dom Berazategui, Društvo slovenskih protikomunističnih borcev v Argentini, DSPB Tabor, Družabna pravda, Tiskarna Vilko, g. Marijan Marolt. — Ko da bi se po teh dopisih, katerih vsebine zaradi pomanjkanja prostora žal ne moremo objaviti, zgrnil ves narod okrog svojega vodnika, ki še v smrti bdi nad svojim ljudstvom. Vsem, ki so jih poslali, izreka g. Petriček v imenu SPD iskreno zahvalo. Dopisi, telegrami in govori bodo prilepljeni v spominsko knjigo, katero bo SPD čuvalo in hranilo, dokler je ne bo svobodni slovenski gornik lahko ponel v osvobojeno prestolnico škofa Rožmana.

Z večerno molitvijo se svatje poslovijo od Znamenja. Po Catedralu pa še nekaj časa odmeva zven prošnjega zvona, ki oznanja prošnje planincev, preden sestopajo z gore. Potem si le še žvrgoleč pripovedujejo ptički to današnjo zgodbo s Catedrala, ko prhutajo z veje na vejo, z drevesa na drevo, vsak do svojega domovanja.

(Posneto iz dnevnika g. Roberta Petrička in iz pripovedovanja gđc. Jožejke Debeljakove.)

Vestnik SFZ

I. plavalni turnir SFZ

Preteklo nedeljo, 28. februarja, se je vršil I. plavalni turnir Slovenske fantovske zveze. Poročilo o njem bomo objavili v prihodnji številki.

PO ŠPORTNEM SVETU

Severnoameriška jadrnica „Ondine“ je prispela prva na cilj v prekoceanjski regati Buenos Aires—Río de Janeiro v času 198 h 23 m 25 s (realen čas je večji za 23 h 29 m). Jadrnica „Ondine“ je na 1200 milj dolgi progi dosegla kar tri zmage: prva je prišla na cilj in s tem osvojila modri trak, zmagala je v absolutnem merilu in v skupini A. Ker je tik pred Riom nastalo brezvetrje, niso mnoge jadrnice, ki so imele ugodnejši handicap, mogle prispeti na cilj v času, ki bi preprečil jadrnici „Ondine“ trojno zmago. Drugo mesto je zasedla jadrnica argentinske vojne mornarice „Fortuna“, tretje mesto je pripadlo nemški jadrnici „Germania VI.“ in šele četrto holandski „Stormvogel“, ki je skoro ves čas regate vodila in je na prejšnjih tekmovanjih bila že večkrat prva.

V četrtfinalu evropskega nogometnega pokalnega prvenstva je libnonska Benfica katastrofalno porazila s 5:1 nekdanj nepremagljivi Real Madrid.

VLOGE — POSOJILA Slovenska hranilnica z. z. o. z.

Avda. San Martín 263

1. nadstropje, desno

Ramos Mejía

(pol kvadre od Slamskovega doma)

Uradne ure ob sobotah od 16 do 20

Dežurna služba ob nedeljah od 9—11

ZVEZNI OBČNI ZBOR SLOVENSKE FANTOVSKO ZVEZE BO V NEDELJO, 28. MARCA OB 11 V SLOVENSKI HIŠI, RAMON L. FALCON 4158, CAPITAL. — UDELEŽBA ZA DELEGATE IN VOLIVCE OBVEZNA. ČLANI IN PRIJATELJI POSEBNO VABLJENI! ODBOR

V izvrševanju teške dolžnosti javljamo članstvu in vsej javnosti, da nas je zapustil naš zvesti član, dolgoletni odbornik in predsednik

ing. Albin Mozetič

Prosimo Boga, naj bo zvestemu pripadniku naše skupnosti in požrtvovalnemu javnemu delavcu dober plačnik, njegovim svojem pa najboljša tolažba in pomoč. Vsi bomo pokojnika ohranili v hvaležnem spominu.

Zedinjena Slovenija

Slovenski uslužbenci Shellovega podjetja v Argentini sporočamo žalostno novico, da nas je v Londonu za vedno zapustil gospod

ing. Albin Mozetič

Dragega prijatelja ter iskrenega tovariša bomo ohranili v trajnem in hvaležnem spominu.

Slovenski uslužbenci Shell Co. v Argentini

Prerano nas je zapustil naš član, vnet planinski prijatelj, gospod

ing. Albin Mozetič

Pokoj njegovi duši v večnih višavah, kjer bo našel plačilo za vso svojo plemenito dobroto.

V hvaležnem spominu ga bo ohranjalo

Slovensko planinsko društvo v Argentini

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Milos Stare

Redactor: José Kroselj

Redacción y Administración:

Ramón Falcón 4158, Buenos Aires

T. E. 69-9503

Argentina

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 5775
TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 3824

Registro Nacional de la Propiedad
Intelectual No. 817.086

Naročnina Svobodne Slovenije za leto 1965: za Argentino \$ 1000.—; za Severno Ameriko in Kanado 7 dolarjev, za pošiljanje z letalsko pošto 12 dolarjev.

Talleres Gráficos Vilko S. R. L., Estados Unidos 425, Bs. Aires. T. E. 33-7213

JAVNI NOTAR

Francisco Raúl Cascante

Escribano Público

Pta. baja, ofic. 2

Cangallo 1642 Buenos Aires

T. E. 35-8827

Dr. FRANC KNAVS

ODVETNIK

Lavalle 1290, p. 12, of. 2, Capital

T. E. 35-2271

Uradne ure 17—20

Na telefonu 93-0719 tudi dopoldne

PORAVNAJTE NAROČNINO!